

dog ogsaa huffe paa, hvilken overordentlig Statsformue der er opdyngtet i Kjøbenhavn, og som det vel er værd at forsvare, tilmed da det er rimeligt nok, at med Kjøbenhavns Fald vil Landet ogsaa falde. Derfor kan den Styrke, hvormed man vil forsvare Kjøbenhavn, ingenlunde blive for stærk, og det var, forekommer det mig, en uheldig Udtalelse af den ærede Ordfører, naar han sagde, at den vilde blive meget betydelig. Jeg siger, at den kan ikke blive for stærk, og tælle vi sammen, hvad den sande vaabendyggtige Styrke vil blive, kan det vel være, at der skal store Anstrengelser til for at redde Hovedstaden. Lader os dog ikke vente paa Revisionen, lader os dog handle titide. At vente paa Kanoner, at vente paa Skibe, at vente paa Forstærkningens Sammenfaldelse, og nu at vente paa Ordningen i Kjøbenhavn, det er rart, men medens Græsset groer, døer Hørfæmder, siger Peder Syh, og det er Sandhed. Det kunde vel være, at Krigen og Ulykken kom, før vi fik Noget gjort. Lader os tage det, som ligger for, og lader os, som det rigtigt blev sagt af det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Povlsen), borttage den Bestemmelse, som aldeles Intet betyder, om Brugten hist eller her. Ting'en er den, at det, naar det bliver nødvendigt, er Krigsministerens Pligt at erhverve Hans Majestæts Samtykke til for Nødvendighedens Skyld at bruge Mandskabet, hvor det skal være, men det er næsten utænkeligt, at det skulde blive brugt andre Steder end paa Sjælland. Tag denne Bestemmelse bort ved 3die Behandling, saa er der borttaget den Uligbed, hvorover der klages, og saa er der kun den Uligbed tilbage, at Kjøbenhavnerne blive mere besværede end Borgerne i det øvrige Land. Naar imidlertid Kjøbenhavnerne her som altid ville høre Byderne, der følge af Forsvaret for Fædrelandet og ere villige til at ofre deres Liv og Gods, hvorfor skal da Fædrelandet ikke tage derimod? Den Fremgangsmaade at ynte dem, ligesom man yntede Forstærkningen, da den efter Ministerens Forslag

skulde indtaldes, haaber jeg ikke skal gjøre sig gjældende i denne Sag. Jeg skal derfor tilslade mig paa det Indstændigste at henstille til Thinget, om det ikke er rigtigt at forkaste Fleertallets Forslag og derimod at vedtage Lovforslaget i det Væsentlige som det foreligger fra Regjeringen.

Krigsministeren: Jeg skal i Korthed udtale mig om de væsentligste Punkter, der ere berørte i Betænkningen og til hvilke Udvalgets Fleertal støtter sig, naar det fremsætter et saa gjennemgribende Forslag som det, at der skal nok rives ned, men der maa ikke bygges Noget op istedetfor. Det første Punkt i Betænkningen, som jeg troer at burde udtale mig om, er, hvor Udvalgets Fleertal siger, at det vilde vel foretrække den foreslaede nye Væbning for den gamle, dersom der kun forelaa et saadant Valg. Det er ikke vanskeligt at forstaae, hvad der dermed er meent, og jeg anseer mig for hemyndiget til at udtale, at et saadant Valg og kun et saadant Valg i Virkeligheden foreligger, det vil sige: Dersom man ikke seer ud over den nuværende Regjering, saa foreligger der kun et saadant Valg; den nuværende Regjering er bestemt paa ikke at samtykke i, at Bevillingen til Kjøbenhavns Borgervæbning bortfalder. Jeg kunde gjerne udtrykke mig stærkere, men det behøves vist ikke. Der er virkelig her kun Valget imellem, at Kjøbenhavns Væbning ordnes paany, eller at Kjøbenhavns gamle Borgervæbning vedbliver at bestaae. — En anden Uttring, som jeg skal tillade mig at fremhæve, er den, at den Væbning, hvis Ordning her er foreslaaet fra Regjeringens Side, skulde komme i den vanskelige Stilling at skulle tjene to Herrer. Det lidet Grundede eller — jeg kunde bruge det Udtryk, som den ærede Ordfører brugte om mit Forslag — „det temmelig Umotiverede“ heri, skal jeg ikke nærmere gaae ind paa, det er allerede tilstrækkeligt fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (L. C. Larsen), som sidder tæt ved